

отиде далечъ въ селцето, гдѣто нѣкога била кж-
щицата на баща му...

Сестричето рекло:

— О, братецъ мой! Азъ добръ те разбирамъ,
но помни, що ти обѣща при смъртното легло на
баща ни... Можемъ ли ние, въ желанието си да
диримъ своето щастие, да забравимъ малкото си
братче?!...

— Но младиятъ ловецъ не искалъ да слуша
никого. Мълкомъ взелъ своя лжкъ-стрѣла и на-
пустналъ бащино огнище...

Отново падналъ снѣгъ. А слѣдъ врѣме от-
ново почналъ да се топи, ала младиятъ ловецъ
още се не връща. Постепено сърцето на младата
дѣвойка ставало по-кораво и по-студено, а малкото
братче отъ день на день ѝ ставало като нѣкой
тежкъ товаръ.

Еднажъ тя събрала сили и му казала:

— Чувай! У дома има приготвена всѣкаква
храна за дълго врѣме. Много пжти ще изгрѣва
и залѣзва слънцето и ти ще имашъ какво да
ядешъ. Остани въ нашата колиба, гдѣто никой
нѣма да те закача. Азъ пкъ ще ида да намѣря
нашия по-старъ братъ и тогава пакъ ще се върна
при тебе!...

Дѣвойката сжщо избѣгала въ селцето, при
индийцитѣ. Намѣрила брата си. Той живѣлъ въ
нова колиба съ своя млада жена и свое миловидно
дѣтенце, щастливъ билъ и свободенъ като вѣтъръ.

И сестрата си избрала за мжжъ единъ оби-
чанъ отъ сърце младъ ловецъ. И тѣ си построили
колиба и заживѣли щастливо. И тя, като брата си,
забравила оставеното въ гората малко братченце.